

Орелски крилја как да си метнех
и в наши стърни да си прелетнех!
На наши места ја да си идам,
да видам Стамбол, Кукуш да видам,
Да видам дали сѐнце и тамо
матно угревјат, како и вамо.
Ако как овде сѐнцето ме стретит,
ако пак мрачно сѐнцето светит:
На пѐт далечни ја ке се стегнам,
и в други стърни ке си побегнам,
каде сѐнцето светло угревјат,
каде небото свезди посеvјат.
Овде је мрачно и мрак м' обвива
и темна мѐгла земја покрива:
мразој и снегој, и пепелници,
силни ветришта и вијулици,
Околу мѐгли и мразој земни,
а в'гради студој, и мисли темни.
Не, ја не можам овде да седам!
Не, ја не можам мразој да гледам!
Дајте ми крилја ја да си метнам
и в наши стърни да си прелетнам:
на наши места ја да си идам,
да видам Охрид, Струга да видам.
Тамо зората греит душата
и сѐнце светло зајдвит в гората.
Тамо дарбите природна сила
со сѐта раскош ги растурила:
Бистро езеро, гледаш, белеит
или од ветар синотемнеит:
поле погледниш, или планина
-сегде Божева је хубавина.
Тамо по срце в кавал да свирам,
сѐнце да зајдвит, ја да умирам!